

Bij een seizoensblad als Stromingen is er altijd wel iets nieuws. Als het geen nieuw kabinet is (het vorige zat minder dagen dan er tussen twee nummers van Stromingen zitten), is het toch in ieder geval een nieuw seizoen. Dit nummer van Stromingen kent nog een vernieuwing: de redactie. Na onze oproep in het decembernummer van Stromingen meldden zich zeven personen (allen man) die het wel zagen zitten om de redactie van Stromingen te versterken. Dat zadelde ons op met een selectieprocedure, omdat gebleken is dat een efficiënte redactie uit vijf of zes personen bestaat. Uiteindelijk zijn Jos von Asmuth, Joost Heijkers en Emiel van Loon tot de redactie toegetreden. Kees Maas en Flip Witte zullen tegen het eind van het jaar afscheid nemen van de redactie, zodat we dan weer met z'n zessen overblijven.

Meer nieuwigheden bewaren we voor later. Er wordt gewerkt aan een nieuw jasje voor Stromingen, maar verder ziet het er naar uit dat er vooral veel hetzelfde blijft. Dat past bij ons vak, waar snelle ontwikkelingen eerder uitzondering dan regel zijn. Uiteraard frustreert dat wel eens, wanneer verbeteringen niet of uiterst traag gerealiseerd worden. Het is toch vaak zoeken naar een evenwicht tussen stabiliteit en flexibiliteit. Je moet niet met alle winden meewaaien, maar ook niet de betere oplossingen in de weg staan.

Dat we daar in Nederland nog wel eens moeite mee hebben, blijkt ondermeer uit het verhaal wat ik onlangs las over de werkwijze van boer Spruit uit Zegveld. De man heeft een eigen wijze van mestverwerking ontwikkeld, die er toe leidt dat er veel minder emissies naar de atmosfeer plaats vinden. Het gras is in staat om de stikstof uit de mest veel beter te benutten, zodat er ook minder uitspoeling plaats vindt naar het grondwater. Deskundigen beamen dat de werkwijze van boer Spruit beter is voor het milieu. Onderdeel van de werkwijze is dat de vloeibare mest wordt uitgereden middels een giertank. Dat is verboden in Nederland, en dus wordt boer Spruit bekeurd.

Nieuw is hier dus beter, maar het mag niet. Het middel is tot doel verheven, de vorm weegt zwaarder dan de inhoud.

Het gevaar van dit soort fenomenen (ik ben niet tot in detail op de hoogte van de situatie bij boer Spruit, maar ik ga ervan uit dat het verhaal klopt) is veel groter dan de meeste milieu-mensen denken. Waar in de jaren zestig en zeventig het milieu onderbeschermd werd door regelgeving, hebben we inmiddels een moloch aan wetgeving opgebouwd, waar we soms meer lasten dan lusten van ondervinden. Door de wetgeving in Europees beleid te verankeren, hebben we de inhoud van flexibiliteit ontdaan. Als die wetgeving vervolgens de betere oplossing frustreert, boet het aan geloofwaardigheid in. Dat is een heel ernstig probleem, zeker in een periode waarbij de belangstelling voor het item 'milieu' afneemt. We krijgen minder ruimte om voor het milieu te zorgen, laten we datgene wat we wel doen dan ook alsjeblieft goed doen.

We hopen dat bij Stromingen de vernieuwingen zullen leiden tot verbetering.

HB

